

## Arrest

nr. 292 337 van 26 juli 2023  
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. VAN DE VELDE  
Wijngaardlaan 39  
2900 SCHOTEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

### DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 16 maart 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 7 februari 2023 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van diens beslissing van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 30 maart 2023 met referentienummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 26 mei 2023 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 5 juni 2023.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 25 januari 2022 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Op 7 februari 2023 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie deze aanvraag onontvankelijk. Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

*“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 25.01.2022 werd ingediend door :*

[E.A., E.M.] (R.R. [...])  
Geboren te [...] op [...]  
Nationaliteit: Marokko  
Adres: [...]

*in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.*

*Redenen:*

*De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.*

*Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat hij op 03.03.2000 een visumaanvraag type D indient, in functie van zijn vader. Deze aanvraag wordt geweigerd. Op 27.02.2007 en op 19.02.2010 dient hij een visumaanvraag type C in bij de Belgische vertegenwoordiging te Marokko. Beide aanvragen worden geweigerd. Op 31.07.2014 dient betrokkene, in België, een aanvraag gezins-hereniging in, in functie van zijn vader. Deze aanvraag wordt geweigerd op 28.01.2015 en gaat gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten, hem betekend op 03.02.2015. Op 02.10.2015 dient betrokkene bij de Franse vertegenwoordiging in Marokko een visumaanvraag type C in, samen met zijn echtgenote. Deze aanvraag wordt goedgekeurd en betrokkene en zijn echtgenote worden in het bezit gesteld van een visum geldig van 06.10.2015 tot 05.10.2019, met een totale verblijfsduur van 90 dagen en meerdere binnenkomsten. Op 04.12.2019 dient betrokkene opnieuw een visumaanvraag in bij de Franse autoriteiten te Marokko, ditmaal samen met zijn echtgenote en zijn zoon. Dit visum wordt toegestaan en is geldig van 09.01.2020 tot 09.01.2024, met een totale verblijfsduur van 90 dagen en meerdere binnenkomsten. Uit het administratief dossier blijkt tenslotte ook dat zijn vrouw hier op 27.06.2022 bevallen is, maar verdere informatie is hierrond niet beschikbaar. Betrokkene heeft zijn dossier niet geactualiseerd met een geboorteakte. Uit de woonstcontrole uitgevoerd in het kader van huidige aanvraag 9bis blijkt niet dat betrokkene momenteel samenwoont met zijn vrouw en twee kinderen.*

*Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.*

*Het feit dat zijn vader, zijn twee zussen en zijn broer de Belgische nationaliteit hebben verworven en samen met hun gezin in België verblijven en dat een andere zus in Frankrijk zou verblijven (wat betrokkene staft door het voorleggen van zijn geboorteakte, de identiteitskaarten van zijn familieleden en het Marokkaans familieboekje van zijn vader), kan niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid. Het hebben van familieleden in België ontslaat betrokkene geenszins van de verplichting om zijn aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Evenmin kan dit element worden aangewend als zijnde een belemmering om terug te keren naar het land van herkomst om daar een aanvraag in te dienen. Bovendien dient er gesteld te worden dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.*

*Betrokkene beroept zich op het feit dat hij geen bindingen meer zou hebben met Marokko omdat zijn hele familie in België zou verblijven. Dit wordt echter tegengesproken door de objectieve informatie uit het administratief dossier. Uit zijn verschillende visumaanvragen blijkt dat betrokkene in Marokko gehuwd is en dat zijn zoon er geboren is op 14.02.2013. Aangezien noch zijn vrouw noch zijn zoon deel uitmaken*

van huidige aanvraag 9bis en aangezien zij niet vermeld worden de de woonstcontrole, mag redelijkerwijs aangenomen worden dat zij terugkeerden naar Marokko. Zijn laatste visumaanvraag dateert pas van 2019, waarbij zijn visum in feite tot vandaag geldig is (ware het niet dat betrokkene de toegestane verblijfsduur heeft overgeschreden). Het lijkt dan ook erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot machtiging tot verblijf. Betrokkene verbleef immers ruim 35 jaar in Marokko en zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst. De toekenning van dergelijke visa houdt tevens in dat betrokkene over een stabiele financiële situatie in Marokko beschikte, aangezien de toekenning van dergelijke visa gebonden is aan strenge voorwaarden. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beroept zich op het feit dat hij het centrum van zijn belangen in de zin van artikel 8 EVRM in België heeft omdat zijn hele familie hier verblijft en hij bij zijn vader woont. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoonde dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. We stellen vast dat betrokkene inderdaad verschillende familieleden heeft op het Belgische grondgebied, waaronder zijn vader (waarmee hij samenwoont), zijn twee zussen en zijn broer. De band tussen ouders en hun meerderjarige kinderen valt echter niet noodzakelijk onder de bescherming van art. 8 van het EVRM: "Er dient op te worden gewezen dat waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekking tussen ouders en meerderjarige kinderen "ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux." (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het EVRM van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Hetzelfde geldt ten aanzien van broers, zussen, schoonbroers en schoonzussen." (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest. Nr. 128132 van 19.08.2014). In casu toont betrokkene niet aan dat er sprake is van dergelijke bijkomende elementen van afhankelijkheid. Het loutere gegeven dat hij samenwoont met zijn vader, heeft niet automatisch tot gevolg dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid. Deze voorwaarde dient namelijk op actieve wijze aangetoond te worden en kan niet impliciet afgeleid worden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont. Bovendien merken we op dat zijn familieleden allen reeds jarenlang (sinds 2000 en 2001) in België verblijven, terwijl betrokkene zelf pas in 2020 (geldigheid van zijn laatste visum) naar België kwam. Tenslotte vermelden we nog zijn echtgenote en hun twee kinderen, waarvan betrokkene geen enkele melding maakt in huidige aanvraag 9bis. Gezien zijn niet vermeld worden op de woonstcontrole noch deel uitmaken van huidige aanvraag 9bis, mag redelijkerwijs aangenomen worden dat zij in Marokko verblijven. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RVV, arrest 229048 van 20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat 'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden' (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). We stellen vast dat betrokkene ter staving van zijn sociale banden tien getuigenverklaringen voorlegt waarvan vijf opgesteld door familieleden. Echter, hieruit blijkt niet dat zijn netwerk van sociale banden van die orde is dat een tijdelijk terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou uitmaken. Evenmin blijkt uit de voorgelegde verklaringen dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid. Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat hij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins-en privéleven

van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Betrokkene beroept zich op de coronapandemie als buitengewone omstandigheid die hem verhindert om terug te keren naar Marokko. Verzoeker maakt echter niet aannemelijk dat de huidige reisbe-perkingen van die aard zijn dat hij onmogelijk zou kunnen terugkeren naar het land van herkomst (RVV, arrest nr 246450 van 18 december 2020). Zo toont hij bijvoorbeeld niet aan dat er geen vluchten zijn of dat zijn reis als een niet-essentiële verplaatsing zou worden beschouwd, te meer gelet op de verplichting om uitvoering te geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten (RVV, arrest nr 245338 van 1 december 2020). Volledigheidshalve merken we op dat uit de informatie van de FOD Buitenlandse Zaken blijkt dat het reguliere luchtverkeer met België volledig is hervat en dat alle sanitaire voorwaarden voor reizigers naar Marokko door de Marokkaanse autoriteiten werden opgeheven. Reizen naar Marokko is aldus perfect mogelijk. We benadrukken bovendien dat de terugkeer van betrokkene naar het land waarvan hij de nationaliteit heeft, een andere situatie uitmaakt dan het uitvoeren van toeristische reizen of andere niet-essentiële reizen van personen naar een ander land dan het land waar zij gewoonlijk en rechtmatig verblijven (RVV, arrest nr 251314 van 22.03.2021). De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de coronacrisis in zijn geval een buitengewone omstandigheid uitmaakt die rechtvaardigt dat de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in België ingediend moet worden (RVV arrest 241788 van 30 september 2020).

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk begingen tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat hij hier al sinds 2014 zou verblijven, dat er sprake zou zijn van een duurzame lokale verankering, dat al zijn economische en sociale belangen in België gevestigd zouden zijn, dat hij zich goed zou hebben weten te integreren, dat hij lessen Nederlands gevolgd zou hebben, dat hij de Nederlandse taal al goed zou beheersen, dat hij perfect op de hoogte zou zijn van de Belgische normen en waarden, dat hij deel zou nemen aan het leven van de onthaalgemeenschap, dat hij hier een heel netwerk opgebouwd zou hebben, dat hij goed aangeschreven zou staan, dat hij werkbereid zou zijn, dat hij beschikt over een eigen bankkaart, dat hij tien getuigenverklaringen voorlegt evenals een werkbeloofte, zijn certificaat Nederlands richtgraad 1 en bijhorende deelcertificaten, zijn bankkaart en een inschrijvingsbewijs bij de VDAB) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrontheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

1.2. Eveneens op 7 februari 2023 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"De heer:

Naam, voornaam: [E.A., E.M.]

[...]

nationaliteit: Marokko

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen dertig (30) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

*Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:*

*o Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, de vreemdeling verblijft langer in het Rijk dan de termijn waartoe hij gemachtigd is door het visum of de visumverklaring dat of die in zijn paspoort of in zijn daarmee gelijkgestelde reistitel werd aangebracht (art. 6, eerste lid van de wet): Betrokkene is in het bezit van een Frans visum type C, geldig van 09.01.2020 tot 08.01.2024, met een verblijfsduur van 90 dagen en meerdere binnenkomsten. Betrokkene diende echter op 25.01.2022 huidige aanvraag 9bis in. De maximale verblijfsduur van 90 dagen zoals voorzien in zijn visum is op heden aldus ruimschoots overschreden.*

*Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de Minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land (artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980). Bij het nemen van dit bevel om het grondgebied te verlaten werd de situatie geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op allé actueel in het dossier aanwezige elementen:*

*Het hoger belang van het kind : Betrokkene heeft een minderjarige zoon en vermoedelijk nog een kind geboren op 27.06.2022 te België maar betrokkene toont niet aan dat zijn kinderen zich in België verbinden. Het gezins- en familieleven : Het gaat om een tijdelijke scheiding wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.*

*De gezondheidstoestand : Noch uit het administratief dossier noch uit de aanvraag 9bis blijkt dat er sprake is van een medische problematiek.*

*Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.*

*Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op de verwijdering.”*

## 2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van het proportionaliteitsbeginsel.

Hij zet zijn middel uiteen als volgt:

*“De aangehaalde wetsbepalingen leggen de verplichting tot formele en materiële motivering die op de tegenpartij rust, vast, net als de plicht om zich niet schuldig te maken aan onzorgvuldigheid, onredelijkheid; De minister heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op correcte feitenbevinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak. Bij de vaststelling en de waardering van de feiten, waarop hij het besluit steunt, moet de nodige zorgvuldigheid betracht worden.*

*Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenbevinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen om de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand, geloofwaardig maken.*

*De beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken, sectie art 9bis, waartegen onderhavig beroep is gemotiveerd als volgt: [...]*

*Verder is de beslissing gemotiveerd als volgt :*

*[...]*

*De gemachtigde steunt dit besluit - mn dat door objectieve elementen uit het dossier wordt tegengesproken dat verzoeker geen bindingen meer zou hebben met Marokko, omdat redelijkerwijze aangenomen wordt dat de echtgenote van verzoeker en diens zoon naar Marokko terugkeerden op basis van*

de vaststelling dat deze geen deel uitmaken van de onderhavige aanvraag dd 25/01/2022 op basis van art 9bis VW 15/12/1980 en dat zij niet vermeld werden bij de woonstcontrole - aldus op loutere veronderstellingen waarvan niet het minste bewijs voorligt.

Uit de omstandigheid dat de echtgenote van verzoeker en diens zoon niet mee werden opgenomen in het verzoek dd 25/01/2022 op basis van art 9bis VWet van 15/12/1980, kan niet met een aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid aangenomen worden dat deze personen (de echtgenote en de zoon geboren op 14/02/2013) terug naar Marokko vertrokken en daar ook verblijven.

Daarbij deelt de gemachtigde in de beslissing dd 07/02/2023, waartegen huidig beroep, mee dat nog een kind van verzoeker en zijn echtgenote werd geboren in België op 27/06/2022.

Op dat moment - zijnde 5 maanden na de aanvraag op 25/01/2022 en aldus ook na de woonstcontrole - verbleef de echtgenote onbetwistbaar in België.

Het is niet verwonderlijk dat er geen melding werd gemaakt van de echtgenote en de zoon (°2013) in de vaststellingen van de woonstcontrole, nu het verzoek dd 25/01/2022 tot machtiging tot verblijf van meer dan 3 maanden, niet ook door de echtgenote en de zoon werden ingediend.

De besluiten van de gemachtigde, die louter gebaseerd zijn op veronderstellingen worden tegengesproken door objectieve gegevens van het dossier, die de gemachtigde tevens vermeld in de beslissing. Er zijn derhalve interne tegenstrijdigheden te weerhouden in de beslissing dd 07/02/2023 waartegen huidig beroep ; mn het feit van bevalling in België en de bewering dat de echtgenote naar Marokko zou teruggekeerd zijn.

De gemachtigde komt ook op onzorgvuldige en onredelijke wijze tot het besluit dat de integratie van verzoeker en diens opgebouwde banden in België geenszins kunnen vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst om reden dat verzoeker ruim 35 jaar in Marokko verbleef. Hierbij verliest de gemachtigde uit het oog dat verzoeker zich in België herenigde met zijn vader en overige familieleden ; dat deze familierelaties al opgebouwd werden en bestaan sedert de geboorte van verzoeker. Een afweging van de opgebouwde banden louter gebaseerd op de duur van het verblijf in Marokko tov het verblijf in België, kan in casu niet doorgevoerd worden. Het besluit van de gemachtigde is onzorgvuldig en zelf onredelijk te noemen.

Verder is de beslissing gemotiveerd als volgt :

[...]

Verzoeker beroept zich op artikel 8 EVRM. Hij is naar België gekomen en hij heeft sinds 2014 meerdere periodes in België verbleven op basis van multiple entry visa om zich te herenigen met zijn familieleden in België en in het bijzonder met zijn vader.

Verzoeker heeft al gedurende meer dan 10 jaar en dit zeker sedert 2014 geen leven meer ongebouwd in Marokko ; hij heeft daar geen economische belangen meer.

Verzoeker is in België derhalve volledig afhankelijk van zijn vader en zijn familieleden.

Er is wel degelijk een bijzondere band van afhankelijkheid tussen verzoeker en zijn vader en de andere familie leden te weerhouden. Er dient inderdaad, zoals de gemachtigde zelf stelt in de bestreden beslissing dd 07/02/2023, een afweging gemaakt te worden tussen iemands privé- en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen in het land van herkomst bij de Belgische diplomatieke of consulaire post.

Verzoeker stelt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris bij deze afweging, geen rekening hield met al de elementen van het dossier als een geheel ; mn in hun onderlinge samenhang gelezen

In de aanvraag dd 25/01/2022 tot machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op basis van art 9bis VW 15/12/1980 heeft verzoeker duidelijke informatie gegeven over zijn leefsituatie ; deze maakt dat hij in België bijzonder afhankelijk is van zijn naaste familieleden ; oa zijn vader voor morele, materiële en financiële ondersteuning .

Verzoeker heeft in Marokko geen netwerk meer om op terug te vallen.

De bijzondere band ; als toepassingsvoorwaarde van art 8 EVRM gesteld voor volwassen familieleden of familieleden die niet behoren tot het kerngezin, is in casu aanwezig. Verzoeker kon zich dan ook terecht beroepen op art. 8 EVRM.

Nergens in de beslissing kunnen we terugvinden dat de gemachtigde van de staatssecretaris rekening hield met de concrete gegevens van het dossier; mn met de onderlinge samenhang van de meege-deelde gegevens. Nergens in de beslissing wordt er verwezen naar de impact van de leefomstandigheden van verzoeker in Marokko op diens dagelijks functioneren en de mogelijkheid om zich aldaar te handhaven ook al zou dit verblijf , eerder van korte duur zijn; mn. beperkt tot de période nodig om de aanvraag tot verblijf aldaar in te dienen bij de Belgische consulaire of diplomatieke post. De bestreden beslissing dd 07/02/2023 is totaal niet, minstens gebrekkig gemotiveerd op dit punt.

Nochtans zijn deze gegevens zeer belangrijk. Om reden dat de bindingen van verzoeker met Marokko vanuit dit perspectief, minstens rekening houdend met dit gegeven, moeten geëvalueerd worden om op basis hiervan te oordelen of de tijdelijke verwijdering van verzoeker al dan niet in disproportie staat met diens recht op een gezins- en privéleven , zoals beschermd bij art 8 EVRM

*Een verblijf in Marokko , ook al is dit tijdelijk brengt voor verzoeker veel onzekerheden en buitengewone stress mee; Het is ook een financiële aderlating voor zijn familieleden die in België wonen en die zijn verblijf in Marokko zullen moeten bekostigen. Verzoeker zelf heeft geen bron van inkomsten en is aangewezen op zijn familieleden. Hij heeft in Marokko geen sociaal netwerk dat kan voorzien in zijn levensonderhoud .*

*De genomen beslissing dd. 07/02/2023 , waartegen huidig beroep, bevat minstens beslissingen die niet overeenkomen met de meegedeelde informatie bij de aanvraag. De gemachtigde ging derhalve onzorgvuldig te werk bij het nemen van de bestreden beslissing.*

*Verzoeker heeft bijgevolg een aantal valabele elementen ingeroepen om aan te tonen dat hij niet kan terugkeren naar het land van herkomst om daar de aanvraag tot machtiging van verblijf van meer dan drie maanden in te dienen bij de Belgische diplomatieke en consulaire post.*

*De gemachtigde van de staatssecretaris heeft in de beslissing waartegen huidig beroep geen rekening gehouden met alle elementen in het kader van de beoordeling van de ontvankelijkheid van het verzoek.*

*De gevraagde buitengewone omstandigheden zijn geen omstandigheden die een overmachtssituatie creëren , doch het is voldoende dat omstandigheden worden ingeroepen , die het voor de verzoekers buitengewoon moeilijk maken om tijdelijk terug te keren naar het land van herkomst.*

*Het is dus overduidelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij de beoordeling van de ontvankelijkheid van de aanvraag dd. 25/01/2022 ten onrechte geen rekening meende te moeten houden met de ingeroepen elementen dat verzoeker de laatste 10 jaar de facto meer in België verbleef dan in Marokko en dit in combinatie met de omstandigheid dat de vader van verzoeker en overige familieleden van verzoeker ofwel Belg zijn ofwel legaal in België verblijven.*

*De gemachtigde van de staatssecretaris heeft zijn beslissing derhalve niet gestoeld op een correcte feitenvinding en kwam om deze reden tot een onzorgvuldig en onredelijk besluit.*

*Het middel is gegrond.*

*[...]*

*Bij vernietiging van de beslissing over de aanvraag conform art 9bis, dringt ook de vernietiging van het bevel om het grondgebied te verlaten zich op.*

*Het bevel werden minstens voorbarig uitgevaardigd om reden dat verzoeker nog de mogelijkheid heeft om de beslissing van weigering van verblijf in graad van beroep te laten beoordelen.”*

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt allereerst vast dat het middel enkel op duidelijke wijze wordt betrokken op de eerste bestreden beslissing. Wat de tweede bestreden beslissing betreft, wordt enkel opgemerkt dat een vernietiging hiervan zich eveneens opdringt indien de eerste bestreden beslissing zou worden vernietigd en dat deze volgens verzoeker voorbarig werd uitgevaardigd omdat er nog een beroepsmogelijkheid openstaat tegen de eerste bestreden beslissing.

Wat dit laatste betreft, blijkt evenwel niet dat enige wettelijke bepaling maakt dat een mogelijke beroeps-procedure tegen de afwijzing van een verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet tot gevolg heeft dat de betrokken vreemdeling op rechtmatige wijze verder in België kan verblijven of verhindert dat reeds een verwijderingsmaatregel wordt opgelegd. Het enkele gegeven van een mogelijk nog in te leiden beroepsprocedure tegen de afwijzing van de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet verhinderde de afgifte van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten dus niet.

Het middel wordt verder enkel onderzocht voor wat betreft de eerste bestreden beslissing, nu verzoeker voor het overige geen concrete grieven heeft aangebracht tegen de tweede bestreden beslissing.

2.3. Artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de eerste bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven weergeeft op basis waarvan zij is genomen. Er wordt, met verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet,

vastgesteld dat de door verzoeker aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen die toelaten te besluiten dat hij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor zijn verblijfplaats of plaats van oponthoud in het buitenland. Er wordt ook toegelicht waarom de door verzoeker aangebrachte gegevens niet worden aanvaard als buitengewone omstandigheden.

Verzoeker toont met zijn uiteenzetting niet aan dat de voorziene motivering in rechte en in feite niet afdoende is opdat hij op nuttige wijze in rechte kan opkomen tegen de eerste bestreden beslissing.

Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

2.4. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het redelijkheidsbeginsel – en het hiermee samenhangende proportionaliteitsbeginsel – staat de rechter verder niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301)

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.5. Deze beginselen van behoorlijk bestuur worden onderzocht in het kader van de toepassing van de bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

*“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”*

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die beschikt over een identiteitsdocument of is vrijgesteld van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager beschikt over een identiteitsbewijs of is vrijgesteld van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of is vrijgesteld van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

2.6. Verweerder oordeelde in de voorliggende zaak dat de door verzoeker aangebrachte gegevens niet toelaten te besluiten dat hij zijn aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd niet kan indienen via de, in artikel 9 van de Vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is. Verzoeker betwist deze beoordeling.

2.7. Verzoeker betwist de beoordeling van verweerder aan de hand waarvan het ingeroepen gebrek aan banden met Marokko niet wordt aanvaard als buitengewone omstandigheid. Verzoeker herhaalt dat hij geen bindingen met Marokko meer heeft en betoogt dat verweerder zich heeft gebaseerd op louter veronderstellingen, die worden tegengesproken door objectieve gegevens van het dossier, om te stellen dat zijn echtgenote en kinderen zijn teruggekeerd naar Marokko. Hij wijst erop dat zijn echtgenote op 27 juni 2022 in België is bevallen en dat zij zich bijgevolg op dat moment en ook op de datum van de woonstcontrole in België bevond. Hij stelt ook dat de huidige aanvraag niet in naam van zijn echtgenote en kinderen werd ingediend, waardoor het *“niet verwonderlijk is”* dat zij niet mee worden vermeld in het verslag van de woonstcontrole. Hij betoogt nog dat een afweging van de opbouwde banden met België en Marokko, louter gebaseerd op de duur van het verblijf, in zijn geval niet dienstig is, gelet op de familiebanden met België.

In zijn aanvraag riep verzoeker, onder meer, in dat hij is verhinderd de aanvraag vanuit zijn land van herkomst in te dienen, omdat hij *“geen enkele binding meer heeft met het land van herkomst, daar al zijn familieleden (heel het kerngezin) in België/Europa zijn”*, met name zijn vader, (schoon)broers en (schoon)zussen. Hij wees er op dat zijn moeder reeds kwam te overlijden in 2003.

In de eerste bestreden beslissing wordt hieromtrent gemotiveerd als volgt:

*“Betrokkene beroept zich op het feit dat hij geen bindingen meer zou hebben met Marokko omdat zijn hele familie in België zou verblijven. Dit wordt echter tegengesproken door de objectieve informatie uit het administratief dossier. Uit zijn verschillende visumaanvragen blijkt dat betrokkene in Marokko gehuwd is en dat zijn zoon er geboren is op 14.02.2013. Aangezien noch zijn vrouw noch zijn zoon deel uitmaken van huidige aanvraag 9bis en aangezien zij niet vermeld worden de de woonstcontrole, mag redelijkerwijs aangenomen worden dat zij terugkeerden naar Marokko. Zijn laatste visumaanvraag dateert pas van 2019, waarbij zijn visum in feite tot vandaag geldig is (ware het niet dat betrokkene de toegestane verblijfsduur heeft overgeschreden). Het lijkt dan ook erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot machtiging tot verblijf. Betrokkene verbleef immers ruim 35 jaar in Marokko en zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst. De toekenning van dergelijke visa houdt tevens in dat betrokkene over een stabiele financiële situatie in Marokko beschikte, aangezien de toekenning van dergelijke visa gebonden is aan strenge voorwaarden. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.”*

Verzoeker gaat er met zijn kritiek aan voorbij dat verweerder wel degelijk rekening heeft gehouden met de elementen van het dossier en de door verzoeker zelf aangereikte informatie. Zo wordt in de eerste bestreden beslissing ook het volgende vermeld:

*“Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat hij op 03.03.2000 een visumaanvraag type D indient, in functie van zijn vader. Deze aanvraag wordt geweigerd. Op 27.02.2007 en op 19.02.2010 dient hij een visumaanvraag type C in bij de Belgische vertegenwoordiging te Marokko. Beide aanvragen*

worden geweigerd. Op 31.07.2014 dient betrokkene, in België, een aanvraag gezins-hereniging in, in functie van zijn vader. Deze aanvraag wordt geweigerd op 28.01.2015 en gaat gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten, hem betekend op 03.02.2015. Op 02.10.2015 dient betrokkene bij de Franse vertegenwoordiging in Marokko een visumaanvraag type C in, samen met zijn echtgenote. Deze aanvraag wordt goedgekeurd en betrokkene en zijn echtgenote worden in het bezit gesteld van een visum geldig van 06.10.2015 tot 05.10.2019, met een totale verblijfsduur van 90 dagen en meerdere binnenkomsten. Op 04.12.2019 dient betrokkene opnieuw een visumaanvraag in bij de Franse autoriteiten te Marokko, ditmaal samen met zijn echtgenote en zijn zoon. Dit visum wordt toegestaan en is geldig van 09.01.2020 tot 09.01.2024, met een totale verblijfsduur van 90 dagen en meerdere binnenkomsten. Uit het administratief dossier blijkt tenslotte ook dat zijn vrouw hier op 27.06.2022 bevallen is, maar verdere informatie is hierrond niet beschikbaar. Betrokkene heeft zijn dossier niet geactualiseerd met een geboorteakte. Uit de woonstcontrole uitgevoerd in het kader van huidige aanvraag 9bis blijkt niet dat betrokkene momenteel samenwoont met zijn vrouw en twee kinderen.

[...]

Tenslotte vermelden we nog zijn echtgenote en hun twee kinderen, waarvan betrokkene geen enkele melding maakt in huidige aanvraag 9bis. Gezien zijn niet vermeld worden op de woonstcontrole noch deel uitmaken van huidige aanvraag 9bis, mag redelijkerwijs aangenomen worden dat zij in Marokko verblijven.”

Het gegeven dat verweerder in zijn beslissing enerzijds vaststelt dat verzoekers echtgenote op 27 juni 2022 in België is bevallen van een tweede kind en anderzijds op datum van het nemen van de beslissing – met name op 7 februari 2023 – aanneemt dat verzoekers echtgenote en hun gezamenlijke kinderen intussen terugkeerden naar Marokko, kan op zichzelf genomen nog niet als een tegenstrijdige motivering worden beschouwd. Hiermee haalt verzoeker alleszins de beoordeling nog niet onderuit dat hij niet aannemelijk heeft kunnen maken dat hij omwille van een gebrek aan banden met Marokko is verhinderd om terug te keren naar dit land voor het indienen van de aanvraag.

Verzoeker betwist op zeer algemene wijze dat zijn echtgenote en kinderen zijn teruggekeerd naar Marokko, maar hij laat na met een begin van bewijs aan te tonen dat deze aanname incorrect is. Tevens dient te worden opgemerkt dat verzoeker dan wel voorhoudt dat het “niet verwonderlijk is” dat zijn echtgenote en kinderen niet mee worden vermeld in het verslag van de woonstcontrole, maar uit geen enkel stuk een samenwoning met zijn echtgenote en kinderen in België kan blijken. Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat verzoeker in zijn aanvraag, zoals verweerder terecht stelt, geen enkele melding maakte van zijn, op dat moment zwanger zijnde, echtgenote of hun oudste zoontje. Ondanks het gegeven dat er bij de woonstcontrole de mogelijkheid bestaat om andere mensen op te sommen die ook op het opgegeven adres verblijven, blijft deze vraag volledig oningevuld. Verzoeker heeft bovendien meerdere verklaringen op eer voorgelegd, waarvan meerdere van zijn familieleden komen. In geen enkele van deze verklaringen worden verzoekers echtgenote of kinderen vermeld. Er wordt tweemaal verklaard dat verzoeker een fijne oom is voor zijn neefjes en nichtjes en dat hij goed kan omgaan met deze kinderen, maar er wordt met geen woord gerept over het gegeven dat hij zelf vader is. Gelet op al deze vaststellingen, komt het noch onzorgvuldig noch kennelijk onredelijk over dat verweerder ervan uitgaat dat verzoekers echtgenote en kinderen niet langer in België verblijven. Verzoeker toont met zijn kritiek alleszins het tegendeel niet aan, zodat evenmin een voldoende belang bij zijn kritiek blijkt.

Daargelaten de vraag of verzoekers echtgenote en kinderen zich daadwerkelijk in Marokko bevinden, blijkt dat verweerder ook andere argumenten heeft gegeven om te stellen dat verzoeker niet zonder meer kan zeggen dat hij geen banden meer heeft met Marokko. Verweerder wijst er immers ook op dat verzoeker in 2019 nog een visumaanvraag heeft ingediend vanuit Marokko en hij ruim 35 jaar in dat land heeft verbleven, waardoor het onwaarschijnlijk is dat hij daar geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben bij wie hij voor een korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf. Verzoeker gaat hier niet concreet op in. Hij herhaalt dat al zijn familieleden, meer bepaald zijn vader, broers en zussen, op legale wijze in België verblijven, maar daarmee toont hij nog niet aan dat hij geen andere familie meer zou hebben in Marokko, laat staan dat hij hiermee bewijst dat hij dat land, waar hij is geboren en getogen en minstens in 2019 nog heeft verbleven, geen vrienden of kennissen meer heeft op wie hij tijdelijk kan terugvallen. Nog in de eerste bestreden beslissing stelde verweerder zo ook vast dat in de relatie van verzoeker met zijn familieleden in België geen bijkomende elementen van afhankelijkheid spelen en verzoeker pas in 2020 naar België kwam (los van eerdere reizen naar het Schengengrondgebied), terwijl zijn familieleden al sinds 2000 of 2001 definitief in België verblijven. Hij verbleef dus eerder ook al alleen in Marokko, zonder de nabijheid van zijn familieleden. In de gegeven omstandigheden kan niet blijken dat verweerder onzorgvuldig of kennelijk onredelijk heeft gehandeld door te oordelen dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij door

een gebrek aan banden met zijn land van herkomst zou zijn verhinderd tijdelijk terug te keren naar dit land voor het indienen van de aanvraag. Door enkel opnieuw te wijzen op zijn familie in België weerlegt verzoeker de vaststellingen van verweerder niet en toont hij niet aan dat de beoordeling ter zake onzorgvuldig of kennelijk onredelijk is. De aanwezigheid van familieleden in België heeft verzoeker er in het verleden ook niet van weerhouden terug te keren naar Marokko en er tijdelijk te verblijven en hij duidt niet waarom dit thans alsnog problematisch zou zijn. Daarenboven wijst verweerder er ook op dat het gegeven dat verzoeker in het verleden Schengenvisa verkreeg net aantoont dat zijn financiële situatie in Marokko stabiel was. Verzoeker gaat niet in op dit element.

Verzoeker houdt vol dat hij in Marokko geen economische belangen meer heeft en evenmin een sociaal netwerk dat kan voorzien in zijn levensonderhoud, zodat zijn familieleden die in België wonen zullen moeten opdraaien om het verblijf in Marokko te bekostigen. Met dit betoog dat niet verder komt dan het uiten van blote beweringen, kan verzoeker evenwel niet aantonen dat verweerder op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze tot zijn beoordeling is gekomen. Er wordt herhaald dat verzoeker het motief niet weerlegt dat de afgifte van eerdere Schengenvisa net wijst op verzoekers stabiele financiële situatie in Marokko. Hij duidt ook niet concreet waarom dit actueel anders zou zijn. Het gegeven dat verzoeker in België, gelet op zijn preciaire verblijfssituatie, mogelijk niet zelf kan voorzien in zijn levensonderhoud betekent niet dat hij dit niet zou kunnen in zijn land van herkomst waar hij is geboren en getogen en langdurig heeft verbleven. Verzoeker is ook een man van intussen 40 jaar en er liggen geen aanwijzingen voor dat hij niet zelf in een inkomen zou kunnen voorzien in zijn land van herkomst. Bovendien toont verzoeker ook geenszins aan dat het bijzonder moeilijk of onmogelijk is voor zijn familie om hem in Marokko te onderhouden, daar hij zelf aangeeft dat hij momenteel in België ook door hen wordt onderhouden. De Raad herhaalt dat de bewijslast voor het aantonen van de buitengewone omstandigheden op verzoeker rust en het hem toekomt in dit verband concrete bewijselementen naar voor te brengen. Verzoeker beperkte zich in zijn aanvraag evenwel tot een loutere bewering dat hij geen banden meer heeft met Marokko, zonder dit concreet aan te tonen. Het gegeven dat hij familiale banden heeft met België betekent niet dat hij geen banden meer heeft met zijn land van herkomst en om deze reden is verhinderd tijdelijk in dit land te verblijven, des te meer nu deze familieleden reeds jaren voor verzoeker naar België zijn gekomen en geen bijzondere band van afhankelijkheid blijkt.

2.8. Verzoeker betoogt verder dat hij artikel 8 van het EVRM heeft ingeroepen in zijn aanvraag en dat hij een beschermenswaardig gezinsleven onderhoudt met zijn familieleden in België en ook een beschermenswaardig privéleven heeft in dit land.

Een eenvoudige lezing van de eerste bestreden beslissing leert dat verweerder de door verzoeker ingeroepen familiale en persoonlijke banden met België concreet in rekening heeft gebracht en een toetsing doorvoerde in het licht van artikel 8 van het EVRM. Zo wordt in deze beslissing gemotiveerd als volgt:

*“Het feit dat zijn vader, zijn twee zussen en zijn broer de Belgische nationaliteit hebben verworven en samen met hun gezin in België verblijven en dat een andere zus in Frankrijk zou verblijven (wat betrokkene staft door het voorleggen van zijn geboorteakte, de identiteitskaarten van zijn familieleden en het Marokkaans familieboekje van zijn vader), kan niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid. Het hebben van familieleden in België ontslaat betrokkene geenszins van de verplichting om zijn aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Evenmin kan dit element worden aangewend als zijnde een belemmering om terug te keren naar het land van herkomst om daar een aanvraag in te dienen. Bovendien dient er gesteld te worden dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.*

[...]

*Betrokkene beroept zich op het feit dat hij het centrum van zijn belangen in de zin van artikel 8 EVRM in België heeft omdat zijn hele familie hier verblijft en hij bij zijn vader woont. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé- en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoont dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming*

die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. We stellen vast dat betrokkene inderdaad verschillende familieleden heeft op het Belgische grondgebied, waaronder zijn vader (waarmee hij samenwoont), zijn twee zussen en zijn broer. De band tussen ouders en hun meerderjarige kinderen valt echter niet noodzakelijk onder de bescherming van art. 8 van het EVRM: “Er dient op te worden gewezen dat waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekking tussen ouders en meerderjarige kinderen “ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l’article 8 de la Convention sans que soit démontrée l’existence d’éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux.” (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het EVRM van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Hetzelfde geldt ten aanzien van broers, zussen, schoonbroers en schoonzussen.” (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest. Nr. 128132 van 19.08.2014). In casu toont betrokkene niet aan dat er sprake is van dergelijke bijkomende elementen van afhankelijkheid. Het loutere gegeven dat hij samenwoont met zijn vader, heeft niet automatisch tot gevolg dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid. Deze voorwaarde dient namelijk op actieve wijze aangetoond te worden en kan niet impliciet afgeleid worden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont. Bovendien merken we op dat zijn familieleden allen reeds jarenlang (sinds 2000 en 2001) in België verblijven, terwijl betrokkene zelf pas in 2020 (geldigheid van zijn laatste visum) naar België kwam. [...] De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RVV, arrest 229048 van 20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat ‘de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden’ (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). We stellen vast dat betrokkene ter staving van zijn sociale banden tien getuigenverklaringen voorlegt waarvan vijf opgesteld door familieleden. Echter, hieruit blijkt niet dat zijn netwerk van sociale banden van die orde is dat een tijdelijk terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou uitmaken. Evenmin blijkt uit de voorgelegde verklaringen dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid. Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat hij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.” Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).”

Verzoeker betwist deze motieven en stelt dat er wel degelijk sprake is van een bijzondere band van afhankelijkheid tussen hem, zijn vader en de andere familieleden. Zo stelt hij dat hij in België afhankelijk is van zijn naaste familieleden, in het bijzonder zijn vader, voor morele, materiële en financiële ondersteuning.

Verzoeker betwist niet dat hij, om een beschermenswaardig gezinsleven met zijn volwassen familie-leden, andere dan zijn kerngezin, aan te tonen, het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, dient te bewijzen. Hij laat echter na om deze bijkomende elementen van afhankelijkheid daadwerkelijk aan te tonen. De voorgehouden morele, materiële en financiële ondersteuning van verzoeker door zijn vader, is een blote bewering die door geen enkel objectief stuk wordt gestaafd. Verweerder heeft verder ook gemotiveerd dat het loutere gegeven dat verzoeker in België samenwoont met zijn vader niet automatisch tot gevolg heeft dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid. Bovendien blijkt niet dat verzoeker in zijn aanvraag en voor

het nemen van de bestreden beslissingen bijkomende elementen van afhankelijkheid heeft ingeroepen of aangetoond.

Door in het kader van huidige beroepsprocedure, op volstrekt ongestaafde wijze, alsnog aan te voeren dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid spelen tussen hem en zijn familieleden in België, weerlegt verzoeker de eigenlijke motieven in de eerste bestreden beslissing niet. Hij gaat er met zijn kritiek ook aan voorbij dat verweerder motiveert dat het slechts gaat om een tijdelijke terugkeer naar Marokko om aldaar een aanvraag in te dienen en het resultaat van deze aanvraag af te wachten. Verweerder wees er hierbij ook op dat verzoekers familieleden al sinds 2000 en 2001 in België verblijven, terwijl verzoeker zelf in Marokko bleef, in dit land in het huwelijk trad en een eerste kind kreeg en enkel sinds 2014 tijdelijke verblijven kende op het Schengengrondgebied waarbij hij een laatste keer in 2020 dit grondgebied betrad. Verzoeker is een man van intussen 40 jaar die is geboren en getogen in Marokko en langdurig in dit land heeft gewoond. Hij doet geen enkele concrete poging aan te tonen dat hij in dit land niet zelf in zijn levensbehoeften kan voorzien. Hij beperkt zich tot loutere beweringen dat hij geen banden meer heeft met Marokko en dat hij daar geen economische belangen meer heeft, zonder dat blijkt dat hij in dit verband in zijn aanvraag enig begin van bewijs naar voor bracht. Verzoeker gaat er bij dit alles ook al te gemakkelijk aan voorbij dat hij sinds 2014 wel degelijk ook nog in Marokko heeft verbleven en hij, zoals opgemerkt door verweerder, tot twee keer toe door Frankrijk in het bezit is gesteld van een Schengenvisum, wat een stabiele financiële situatie in Marokko veronderstelt. Hij weerlegt dit alleszins niet. Verzoeker toont geenszins aan dat verweerder op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze tot zijn beoordeling is gekomen dat het voorgehouden familie- en/of privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM geen buitengewone omstandigheid uitmaakt en hierop niet disproportioneel wordt ingegrepen doordat hij zijn aanvraag vanuit het land van herkomst moet indienen.

2.9. Verzoeker stelt nog dat verweerder niet is nagegaan wat de impact zal zijn van de leefomstandigheden in Marokko op zijn dagelijks functioneren of de mogelijkheid zich in dit land te handhaven bij een terugkeer. Verzoeker verliest evenwel uit het oog dat hij de bewijslast draagt voor het aantonen van de buitengewone omstandigheden en dat het verweerder in de eerste bestreden beslissing enkel toekwam na te gaan of de ingeroepen elementen aanvaardbaar zijn als buitengewone omstandigheden. In casu blijkt niet eens dat verzoeker in zijn aanvraag de *“leefomstandigheden”* in Marokko of een *“onvermogen”* om zich in dit land te handhaven als dusdanig heeft ingeroepen. Het kan verweerder dan ook niet dienstig worden tegengeworpen dat hij hier niet verder op is ingegaan. Daarenboven dient te worden vastgesteld dat verzoeker niet eens de moeite neemt om deze elementen te concretiseren of te verduidelijken, laat staan dat hij in dit verband een begin van bewijs voorlegt.

2.10. In zoverre verzoeker verder betoogt dat het bestuur zou hebben nagelaten de elementen in hun onderlinge samenhang te bekijken, merkt de Raad op dat uit artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet kan worden afgeleid dat een element dat als een buitengewone omstandigheid werd aangevoerd maar niet werd aanvaard bij gebrek aan bewijs of omdat het niet toeliet te besluiten dat de aanvraag niet bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post kon worden ingediend anders zou moeten worden beoordeeld ingeval het wordt gecombineerd met andere elementen die zelf ook niet bewezen of aanvaardbaar zijn. Verzoeker toont ook niet concreet aan waarom de beoordeling van de ingeroepen elementen dan anders had moeten zijn.

2.11. In zoverre verzoeker op algemene wijze stelt dat de buitengewone omstandigheden geen situatie van overmacht vereisen, wordt ten slotte vastgesteld dat hij niet concreet aantoonde dat verweerder in zijn motivering van de eerste bestreden beslissing een situatie van overmacht zou hebben vereist. Zulks kan niet blijken uit deze beslissing.

2.12. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat met enig relevant gegeven uit zijn aanvraag onterecht geen rekening is gehouden. Zijn uiteenzetting laat niet toe te besluiten dat de eerste bestreden beslissing steunt op onjuiste feitelijke gegevens of dat deze op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze is tot stand gekomen. Rekening houdend met wat voorafgaat, laat de uiteenzetting van verzoeker de Raad evenmin toe te besluiten dat zijn particuliere belangen zwaarder zouden moeten doorwegen dan het door verweerder beschermde algemeen belang, dat is gediend met een correcte toepassing van de verblijfswetgeving.

2.13. In zoverre verzoeker nog aangeeft een schending van de hoorplicht in het raam van de zorgvuldigheidsplicht te willen aanvoeren, aangezien hij stelt dat hem niet direct en persoonlijk om inlichtingen werd gevraagd of hem niet de gelegenheid werd gegeven stukken over te leggen die zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken, benadrukt de Raad dat verzoeker de kans had om de

vereiste toelichtingen te verstrekken in zijn aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd en dat hij deze aanvraag met alle nodige stukken kon onderbouwen. Verzoeker houdt derhalve ten onrechte voor dat hij niet de kans had om zijn standpunt te verduidelijken.

2.14. Een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel of van het proportionaliteitsbeginsel wordt dan ook niet aangetoond.

2.15. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

### 3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingen-betwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

### 4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

## **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

### **Artikel 1**

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

### **Artikel 2**

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig juli tweeduizend drieëntwintig door:

|              |                                                |
|--------------|------------------------------------------------|
| I. CORNELIS, | wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken |
|--------------|------------------------------------------------|

|            |          |
|------------|----------|
| T. LEYSEN, | griffier |
|------------|----------|

|              |                |
|--------------|----------------|
| De griffier, | De voorzitter, |
|--------------|----------------|

|           |             |
|-----------|-------------|
| T. LEYSEN | I. CORNELIS |
|-----------|-------------|